

КАПИТОЛА 13

«Більше ніяких планів», – сказав сам собі Марк, голосуючи на виїзді з Верховини. Сюди з Криворівні він добрався попуткою. Прощання з вуйком Миколою було коротким – як видно, старий не любив довгих промов. Почепив лише корінчик-талісман на шкіряну мотузочку, щоб, бува, не загубився в дорозі, урочисто, як орден, повісив Маркові на шию – ото й по всьому. І от Марк стояв на околиці маленького містечка, загубленого посеред гір, і ловив машину, яка визначить його подальший маршрут. Чекати довго не довелося: червоний «Фольксваген-Транспортер», який, видно, побував у бувальцях, загальмував у придорожній пилюці.

– Тобі куди? – висунувся з вікна здоровань-водій.

– А куди Ви їдете?

– Я до Луцька. То куди тобі? По дорозі?

– Так, так, – поспішно закивав Марк і вскочив у машину. – Та я, власне, мандрую без будь-якого плану. Луцьк... Я не знаю. А що там цікавого?

– Ну, замок цікавий... Університет є... Взагалі містечко старе, гарне... Ну, як кому! – засміявся балакучий водій.

Марк знайшов Луцьк на карті. Ого, далеко! Через Коломию, Чортків, Тернопіль, Кременець...

– Ага, довгенько їхати! – водій заглянув до Маркової карти. – Але що робити: фірма в Луцьку, возимо деталі по всій Україні. А я до Верховини завжди радий, я сам тутешній, і батьки мої тут живуть. То я вже заодно і по роботі, і до своїх.

– А ви в Луцьку живете? – Марк слухав не дуже уважно, розглядаючи мальовничі краєвиди навколо.

– Ну, так... Там женився, та й там і осів. «Волинь моя, красо моя...» – раптом заспівав він густим низьким голосом.

– О, гарно співаєте!

– Та яке... Колись в армії ще співав... «Маруся раз, два, три – калина, чорнявая дівчина...» – Пісня була хвацькою і веселою, так що й Марк розвеселився.

– В армії? То ви були військовим?

– Нє, як служив... Ну, два роки тоді служили. Мені ще повезло – я недалеко був, біля Києва. А то хлопці наші і в Середній Азії були, і за Полярним колом... Тоді ще Союз був. Та й у нас в частині хлопці були хтозна-звідки. Такий в мене колега був, Ашот... Він потім женився з місцевою дівчиною, так і лишився в Обухові. То ми з ним так і подружилися – я хлопець зі села, по-російськи не дуже, і він так само... То мусили обоє вчитися.

Водій розказував солдатські побрехеньки, і вони обоє реготали майже цілу дорогу. Лише часом зупинялися, щоб оглянути околиці. Чоловік виявився ходячою енциклопедією – міг назвати кількість населення у кожному з міст, які вони проїжджали, найсвіжіші економічні показники, хто за кого і чому голосував на останніх виборах і де, як говорять, мер злодій, а де нічого, свій хлопець. Години дороги минали непомітно, і Марк страшенно здивувався, коли побачив на придорожньому вказівнику напис «Луцьк».

– Ну, от бачиш? І дорога швидше пройшла, – посміхався водій, впевнено вирулюючи поміж потоком машин. – Ти де зупинишся?

– Та, власне, не знаю. Треба шукати якесь помешкання.

– Ну, то можна до моєї родички, Галі. То моєї жінки сестра. Вона здає кімнату, наскільки я знаю.

– Кімнату? Тобто вона сама також живе у тій квартирі? – Маркові не дуже подобався такий варіант.

– А, ти без господарів хочеш? Ну тоді не знаю. – Водій задумався. – А тобі надовго?

– Та ні, на день-два, не більше.

– Ну то яка різниця? В Галі цілими днями нікого нема, квартира гарна, біля самого замку – там його з вікон видно. Ну дивися: я тебе не агітую, але телефончик запиши про всяк випадок.

Вечоріло. Марк згадав, як ходив серед ночі по Львову в пошуках житла. «Це ж всього на день-два», – сказав він сам собі і рішуче обернувся до водія:

– Давайте телефон Вашої Галі.